

Udgifter, de i Virkeligheden have havt; han gaar derimod ud fra og skriver, at det er en almindelig Coutume, at denne Indberetning er vedkommende Embedsmands Skjon over, hvad han mener kan være passende Bederlag for de Kontorholdsudgifter, som hore til Embedet. I naerbaerende Tilfaelde har Udvalget som sagt naeret en Del Betænknelighed ved at gaa med til det foreliggende Lovforslag, idet man finder, der er en Del, der taler imod, at Embedsmænd, som ved deres Embedsførelse have gjort sig forskyldte til at erholde deres Afsted og, hvis der var anlagt Justitsfog imod dem, vist ogsaa til Straf, — at der overhovedet bevilges saadanne Embedsmænd Pension. I Pensionsloven siges der, at i saadanne Tilfaelde, hvor Afstedigelsen foregaar paa den Maade, som her er brugt, er det Lovgivningsmagten, der har at skjonne over; hvorvidt vedkommende Embedsmand skal have Pension eller ikke. Der har — lad mig tilføje dette — været gjort den Fortolkning gjældende af Pensionsloven, at Bevillingsmyndighederne, Lovgivningsmagten, var forpligtet til at give Pension, men at den kunde gjøre Pensionen fuldstændig illusorisk ved at give en Pension paa nogle faa Kroner, ja endog paa nogle faa Dre. Det er den høie Justitsminister, der her i Thinget har gjort denne Fortolkning gjældende. Men en saadan Fortolkning vil Thinget, Rigsdagen, Lovgivningsmagten selvfølgelig ikke kunne anerkjende for en Forpligtelse, der skulde paahvile Lovgivningsmagten, en Forpligtelse, som der ikke er den menneskelige Magt i Verden, der kan tvinge Lovgivningsmagten til at følge. Nei, en saadan Forpligtelse kan ikke være givet i Loven. Men til Trods for disse Betænkneligheder har dog Udvalget endnu i det foreliggende Tilfaelde villet lade den Mildhed raade, som har været raadende her i Folkethinget, saalænge Thinget har bestaaet. Der er jo blevet givet Pension i en Masse af lignende Tilfaelde, Pensioner, naar en Embedsmand har gjort sig skyldig i ligefremt Tyveri, eller gjort sig skyldig i den største Forførelse, som f. Ex. Krigsfolk kunne gjøre sig skyldig i, Malkonduite m. v. Vi have Tilfaelde, hvor en Embedsmand, en Officer, blev dømt til det Allerværste, Militæretaten kjender, nemlig at skydes bag fra — ikke nok med; at han skulde skydes for fra — nei, det var en særlig kvalificeret Straf, han blev dømt til. Og han fik dog Pension, det vil sige, efter at han først var bleven benaadet. Udvalget har altsaa ment, at den Mildhed, som har været raadende hidtil, bør ogsaa være raadende overfor det foreliggende Tilfaelde; og det af to Grunde. Den første

er den, at affædiget Soldkasserer Freieslebens Besvigelser ikke ere værre, men snarere mindre, end de Besvigelser og Uærligheder, som Embedsmænd i tidligere Forhold have gjort sig skyldige i og hvorfor de ere blevene affædigede og dog have ved særlig Lov faaet sig tilkjendt Pension. Det er den ene Grund. Den anden Grund er den, at der tidligere her i Thinget ikke for Alvor er blevet reist Opposition imod saadanne Pensioner. Enkelte Medlemmer, i et enkelt Tilfaelde et meget stort Mindretal, have i et enkelt Tilfaelde stemt imod den Slags Pensionslove, men at den Praxis, som hidtil har raadet, burde hore op, det er ikke blevet udtalt af Thinget eller fra de Udvalg, som have behandlet saadanne Sager. Soldkasserer Freiesleben var altsaa paa en vis Maade berettiget til at tro, at Rigsdagen, som gjentagne Gange tidligere, ja mange Gange har bevilget saadanne Pensioner og, saavidt jeg veed, aldrig har negtet dem, ogsaa i det foreliggende Tilfaelde vilde bevilge den, og hvem veed, om han ikke har taget dette med i Betragtning ved Udarbejdelsen af sine urigtige Kontorholdsindberetninger. Han kan jo godt have skjonnet som saa: Gaar det godt, ja saa faaer jeg for Fremtiden større Kontorholdsgodtgjørelse, Mere, end jeg har Brug for, og gaar det galt, ja saa har jeg i værste Tilfaelde Haab om at faae en Pension, der selv om det ikke bliver fuld Pension, dog bliver, efter som Skik og Brug er, $\frac{2}{3}$ af den, jeg ellers burde have. Af disse Grunde og særlig af den første Grund, at de Besvigelser, han har gjort sig skyldig i, ere mindre end de Besvigelser, som tidligere Embedsmænd, der dog have faaet Pension, have gjort sig skyldige i, har man ment i det foreliggende Tilfaelde at burde indstille til Folkethinget, at det foreliggende Lovforslag fremmes. Udvalget har imidlertid her delt sig i et Fler-tal og et Mindretal. Fler-tallet har ment, at Pensionen passende burde være, som den er foreslaaet af den ærede Finanzminister, nemlig 2200 Kr. Mindretallet har derimod ment, at dette Beløb passende kunde ned-sættes til 2000 Kr. under Hensyn til, at den Størrelse har den sidste af den Slags Pensionslove, som ere vedtagne her i Thinget. Jeg skal imidlertid ikke her komme ind paa udsørlig at udtale mig for eller imod noget af de her stillede Forslag. Det afhænger jo af ærede Medlemmer, om de synes, at Freiesleben bør have 2200 Kr. eller 2000 Kr. i Pension. Noget stort Spørgsmaal kan det selvfølgelig ikke være, men i Udvalget blev det, jeg havde nær sagt, et Stikette-spørgsmaal; det blev det forøvrigt ikke. Det var imidlertid vanskeligt at opnaa Enighed